

til, foretræffe at søge disse Indtægter tilveiebragte ved høiere Toldsatser paa saadanne Gjenstande, som kunne bære denne Told uden at virke hæmmende paa vor indre Udvikling. Der er et andet Punkt, som er bragt paa Bane, og som jeg egentlig helst vilde holde mig udenfor, da det er noget brændende. Det er med Hensyn til vor Marine og disse Pantserflibe, som saameget have været Gjenstand for Dmtale. I Parenthes skal jeg bemærke, at da det ligeledes omtalte større Pantserflibe ifølge Marineministerens Dplysning endnu ei er bestilt, skal jeg saavidt muligt gjøre Mit til at forhindre, at det kommer til Udgift i dette Finantsaar. Jeg skal med Hensyn til det andet Punkt bemærke, at det er det gamle Spørgsmaal, som ofte er kommet frem, om vi overhovedet skulle see at afflasse al Statsindustri, saavel med Hensyn til vore Krigsflibe som til saa meget andet, der anstafes for Statens Regning, og som muligt kunde tilveiebringes ved uden- eller indenlandsk privat Industri. Jeg har i den Henseende en anden Mening. Jeg troer, at navnlig Marinen, for at naae en livskraftig og selvstændig Udvikling, maa bringe det dertil, at den kan bygge sine egne Skibe. Der kan ganske vist anføres Grunde herimod, saaledes ogsaa, hvad der er oplyst om disse tvende Pantserflibe, eller navnlig om det ene, hvorimod stærke Anker fra forskjellige Sider ere fremkomne. For et Dødtik siden fremkom det ærede Medlem, saavidt jeg husker, for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) med lignende Anker angaaende Uddybningen af Seiløbet i Limfjorden. Jeg troer, at man kan sige, at vor Regjering — og her taler jeg ikke om den nuværende Regjering, men om de Regjeringer, som ligge langt forud i Tiden, og hvoriblandt man kan paapege mange forskjellige, som have afløst hinanden — ikke har havt Opmærksomheden henvendt tilstrækkelig paa at drage de i det praktiske Liv udviklede tekniske Kræfter over i Statens Tjeneste og drage dem frem, navnlig til de Poster, hvor de kunne komme Staten til størst Nytte. Det er ganske vist mange Steder sporet, at det mere, end ønskeligt var, har været Hensyn til de theoretiske eller videnskabelige Indsigter, der have foranlediget, at Mænd

ere satte i store, ansvarfulde Poster, hvor det netop kom an paa praktisk Dygtighed. Dette vil jeg dog paa ingen Maade anvende paa den Mand, som navnlig er berørt ved denne Discussion, som her har fundet Sted. Jeg fremfører kun almindelige Anker; men jeg — og mange Andre, som særdes i Livet, — kunde ønske, at Regjeringen for Fremtiden vilde bestræbe sig for at faae mere praktisk Dygtighed, Folk, der ere prøvede i Livets Gjerning, dragne frem i Statens Tjeneste. Men hvis dette skal opnaaes, da er det aldeles uundgaaeligt, at vi ogsaa maae finde os i saadanne større Statsindustrier som Bygningen af vore egne Krigsflibe, og da er det uundgaaeligt, at Noget maa spildes i Læretiden. Og man vil finde sig deri, naar det blot ikke gaaer ud over det Rimelige og Taalelige, og dette er jo navnlig afhængigt af den Forsigtighed, der udvises. Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i dette Spørgsmaal, men kun fastholde som min Overbeviisning, at naar vi ikke bestandig skulle staae i et Afhængighedsforhold til udenlandske Fabrikanter, saa maae vi herhjemme selv lære at lave, hvad vi behøve.

Justitsministeren: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe; thi der er ikke under Forhandlingerne, idetmindste saavidt jeg har kunnet overvære dem, fremkommet nogen bestemt Anledning for mig til at yttre mig specielt om nogen enkelt Post i Justitsministeriets Budget. Hvorfor jeg nærmest har begjært Ordet, er for at meddele en Dplysning med Hensyn til en enkelt af disse Poster, som ikke paa passende Maade har kunnet finde sin Plads i Anmærkningerne til Finantsloven. Det er den bekjendte Post i § 20, V A, Udgifter til Kjøbenhavns Borgervæbning. De Herrer havde en vis Anledning til at vente ikke at see denne Post oftere, og jeg skylder Dem derfor den Forklaring, at jeg ogsaa selv haaber, at det ikke blot er sidste Gang, den er ført op i Finantslovsforlaget, men at den med Regjeringens Samstemning vil kunne gaae ud deraf inden det forlader Rigsdagen. Jeg skal nemlig ikke undlade at meddele Dem, at den Forhandling mellem Justits- og Krigsmini-